

Louis Jensens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Louis Jensen
Forfatter

Dato

8. maj 2016

Sted

Sankt Lukas Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20-26

- 1 Jeg læste et tekststykke fra Johannes Evangeliet.

Hvad skrev han, Johannes?

- 5 Han skrev om Jesus og om Gud og om menneskene. Menneskene det er os. Alle os, uanset hvem vi er, så er det os, han skrev om.

Hans tekst væver personer, elementer og betydninger sammen på kryds og tværs, han trækker linjer fra det ene element til det andet og tilbage igen,

- 10 gentager og rundt endnu en gang.

At blive ét. Det er nøgleordene. At blive opfyldt.

- 15 At bevæge sig ud over sig selv. Det er så også det, teksten handler om.

At nå den anden, det andet menneske, det kan ske sjæleligt, eller, som man sagde i gamle dage: I ånden. Eller det kan ske i kødet.

- 20 Eller Gud ske lov i ånden og kødet på samme tid.

Vi husker Højsangen.

- 25 Alt for tit er vi ensomme, står hver for sig som bjerge af længsler. Oven i købet vandrende bjerge, der skramlende og klagende strejfer hinanden.

Eller under råben og skrigen.

30 Alt, hvad vi foretager os, er forsøg på at nå et andet menneske. Vi kan lyve, fornægte, være ironiske, dumme, hjerteløse, men bag ved alle tåbelige ord og kantede og afværgende bevægelser af arme og ben og af hovedets næse og kinder for ikke at tale om panden, ligger en længsel efter at få den andens kærlighed.

35

At blive ét.

Så lidt skal der til: et løftet blik, der fortæller, en krop, der åbner sig.

40 Jeg er forfatter, og stort set alt hvad jeg har skrevet har bevæget sig rundt om den figur: Mennesket som ustandselig, også sovende og i sine drømme, eftersøger, leder, går rundt, spørger: *hvor er den anden, den som vil holde af mig?*

45 Og syngende, naturligvis også syngende. Ingen sange, der stiger fra dagens elektroniske platforme bevæger sig langt væk fra den figur: Det hjemløse menneske, der klagende, på rim, på smerte på hjerte, udsynger sin længsel.

50 *At blive ét, at blive opsøgt.*

Der findes et smukt og dybt digt af den tyske forfatter Hölderlin. De linjer jeg har hæftet mig stærkest ved fortæller, at når nøden er størst, så kommer Gud.

55 Det kan siges på andre måder: Hvad vi søger kommer, det sker, når vi er mest ulykkelige, et lys kastes ind i bevidstheden. Et træs blade, lad det være en ahorn, lyses op. Det kan være et landskab, det kan være fugle. Det kan være vinden, når den går hen over kinden. Alt kan det være, fælles er oplevelsen af en lykkelig gennemstrømning af krop og bevidsthed.

60

Det er en skønhed, men mere end det, det er en skønhed, der peger dybere og bag sig selv til et rum, hvor grænser viskes ud, hvor alt, i det mindste for et øjeblik, er til at forstå, hvor alt, i det mindste et øjeblik er til at tilgive.

65 Og hvad der forekommer lykkeligt, er at oplevelsen, den overskridende oplevelse i samme moment den indtræder, flytter sig fra en selv og ud i verden, ud mod

det andet menneske. For et øjeblik slipper vi alle forbehold og vil på tværs af egne reservationer dele.

70

Hvad jeg læste, hvad Johannes skrev, er jo en ældgammel drøm: At blive opfyldt af Gud.

Drømmen har mange udtryk og varianter: al bøn og meditation sigter den vej:

75

Op ad himmelstigen, op ad alle trin, så hurtigt som muligt, og direkte ind gennem skyen, skyen, ind i Guds favn.

Også i henseende til hinanden, menneske til menneske, er drømmen at blive ét

med den elskede. Forelskede er forslugne. Jeg tager dig med hud og hår, jeg vil

80

helt ind i dig, du skal være min, jeg skal være din, ét kød, én ånd, én sjæl, æd mig og jeg æder dig.

Også Gud. Vinen og brødet.

85

Jeg kom til at tænke på Karen Blixens *Babettes Gæstebud*. I den lille historie synges og spises. Især spises. Måltidet bliver en guddommelig oplevelse, der netop, lige præcis, gør det lille selskab, på tværs af sociale skel, til ét. De forenes i sangen og spisningen, især det at spise. De løftes ud af sig selv og ind i hinanden.

90

At blive ét, at blive oplyst, at blive løftet ind i og ud af sig selv.

Og at synge *sammen*, som vi gjorde, der møder vi hinanden. Der bliver det

andet menneske på forunderlig vis flyttet ind i os selv, og vi mærker, hvis vi tør,

95

at vi hører sammen og er tæt på at være ét. Er oplevelsen endnu lykkeligere, så er vi, for i det mindste et øjeblik, ét.

En sang har jo en melodi. Og den kan de fleste følge og synge. Når vi synger,

udfylder vi melodien på hver sin måde. Det er, som synger vi mere end

100

melodien, der ligger flere toner omkring melodien, de rører hinanden, skubber til hinanden og gør hinanden smukkere og mere fyldige.

Mærkeligt.

105

Og ordene vi synger, sangens ord får en ny betydning når vi former dem i vores

munde. Det lyder mærkeligt, men ordene udvider sig, og begynder at fortælle om hele verden.

110 Også i samtalen, hvis vi giver hinanden plads og forlader forestillingen om at være den bedste, kan vi opleve et lykkeligt nærvær: et ordenes sang-hjul, et sangspil, en sang-lykke med ordene som åbenbaringer.

115 Også nu, i vores nutid, har vi muligheden for at møde det andet menneske. Jeg taler om dem, der hutler og dingler sig igennem. Dem nede på gaden, drukkenbolten, tyven.

Og dem på flugt. Jeg gentager: På flugt.

120 Kunne vi dispensere vores selvretfærdighed, vores jammerlige bedrevidenhed, vores maniske lyst til at fordømme og irettesætte, så kunne vi bringe glæde til andre og til os selv.

125 Og sker det, at vi løfter os ud af os selv og ind i den anden, så bliver vi omsider den, vi skulle være, den vi uafsladeligt længtes efter at være.

Så kom vi omsider hjem til os selv og til stor glæde.

At blive ét, skrev Johannes.

130

Kilde

Manuskript taget fra www.sktlukaskirke.dk med tilladelse fra udgiver og talers hustru.

Kildetype

Dokumentation på online medie

135

Tags

6. søndag efter påske, Anden tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louis-jensens-praediken>

140